

DE GROT

De grot

Wiesje Berghuis

© 2021 Scholten Uitgeverij BV
Burgemeester Drijbersingel 25c
8021 DA Zwolle
info@scholtenuitgeverij.nl
www.scholtenuitgeverij.nl

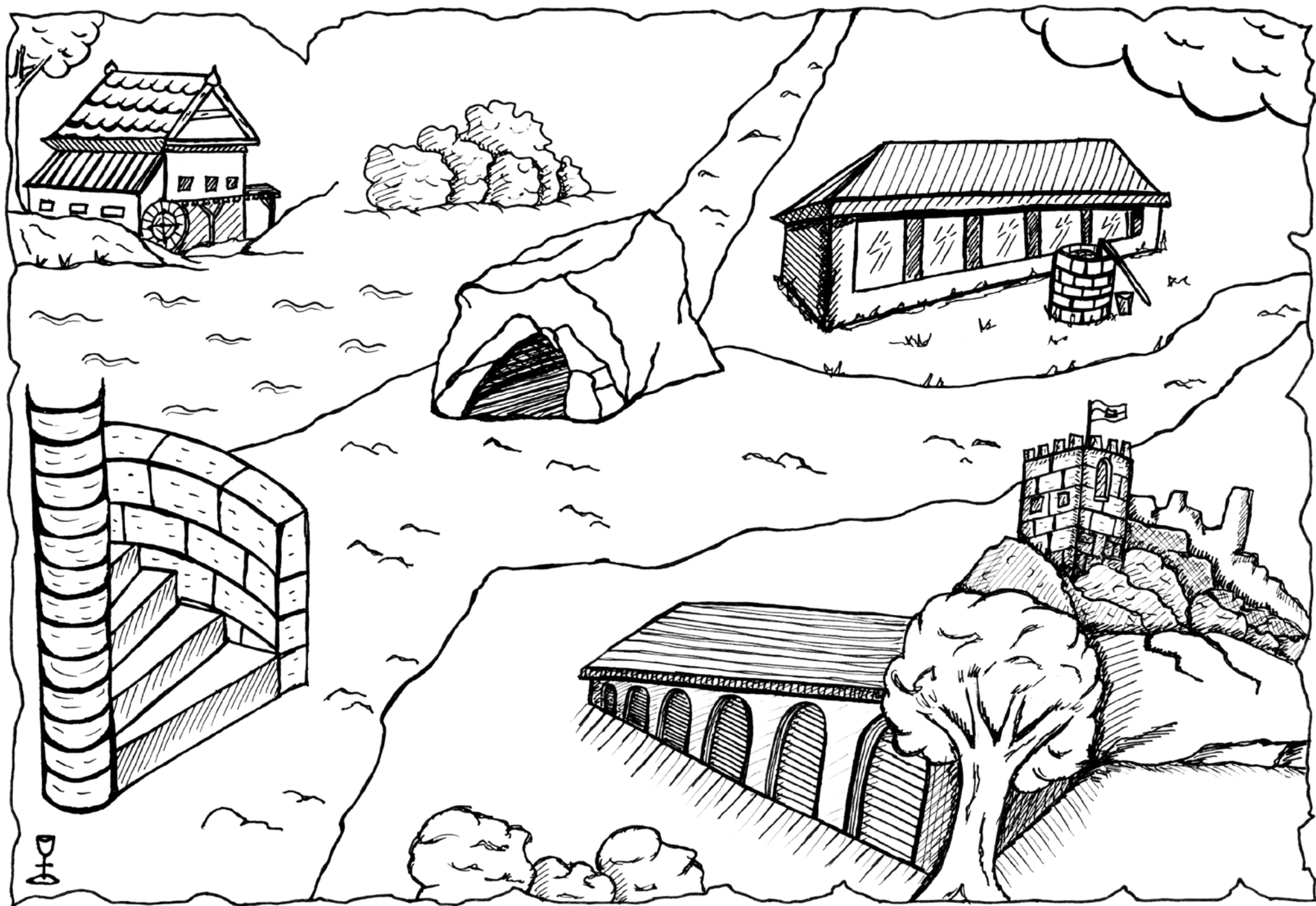
Omslagontwerp: Zijdiezijn
Binnenwerk opmaak: Zijdiezijn
Illustratie: Wiesje Berghuis
Drukwerk: Drukcase
Eerste druk, september 2021
ISBN: 9789083171715
NUR: 284

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven
van de nieuwste boeken van Scholten Uitgeverij via:
www.scholtenuitgeverij.nl/nieuwsbrief.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen,
of enige andere manier, met uitzondering van korte citaten
gebruikt in recensies, zonder voorafgaande schriftelijke toe-
stemming van de uitgever.

DE Wiesje Berghuis GROT

Voor mijn jongste dochter Anne-Lynn

PROLOOG

Het is muisstil in de donkere zaal, iedereen zit gespannen te wachten. Er branden alleen toortsen. Flakkerende schaduwen bedekken de wanden. Nog even en het moment waar ze al jaren naar uitzien zal in vervulling gaan. Mannen met capuchons buigen eerbiedig hun hoofd. Je kunt een speld horen vallen. Plotseling gaan de zware eikenhouten deuren open...

‘Ik zit vast, ik kan er niet uit, Ben!’ roept Sarah.
 ‘Waar ben je dan? Ik zie je niet.’
 ‘Ik ben hier, ik weet ook niet waar. Het is hier pikkedonker.’
 ‘Blijf roepen, ik probeer naar je toe te lopen.’
 ‘Wat moet ik roepen dan?’
 ‘Weet ik veel, vertel maar wat.’
 Het blijft stil. Sarah weet niet wat ze moet zeggen. ‘Uh, nou, ja, de rekentoets van gisteren was een makkie of niet?’
 Ben is geconcentreerd een weg aan het banen naar Sarah toe en zegt niets terug.
 ‘Mijn moeder bakt altijd heerlijke appeltaart.’ Sarah slaat zich met haar hand voor haar gezicht, normaal heeft ze praatjes voor tien, maar nu komt er niets zinnigs uit. Maar het werkt, ze hoort dat Ben dichterbij komt.
 ‘Auw!’
 ‘Wat is er? Wat gebeurt er, Ben?’
 ‘Ik stoot mijn hoofd. Het plafond is hier ineens een stuk lager.’
 ‘Een plafond in een grot?’
 ‘Nou, hoe het ook heten mag,’ reageert Ben geërgerd, ‘er hangt hier een rots of iets dergelijks.’
 ‘Een stalactiet.’
 ‘Een stalawattes?’
 ‘Een stalactiet, dat zijn kegels die aan het plafond van de grot hangen.’
 ‘Dus toch een plafond?’
 ‘Oh, eh, ik denk het wel ja, of een dak. Nooit bij nagedacht. Het klinkt alleen grappig als je bedenkt dat we in een grot zitten

en niet in een huis. Hoe je het ook noemen wilt, ik wil hier weg.'

'Ja, ik ook, dit is niet het uitje waar ik op gehoopt had. Wacht, ik stoot hier tegen een obstakel aan. Hè? Zonet kroop ik nog op vlakke grond en nu zijn hier allemaal uitsteeksels waar ik overheen moet. Het wordt steeds krapper.'

'Dat zijn stalagmieten.'

'Och, jij met je stalamieters, daarnet was het nog een ander woord.'

'Dat klopt, stalactieten druipen van boven naar beneden en stalagmieten groeien vanaf de grond omhoog door het water dat van de stalactieten afdruipt.'

'Heel interessant maar ik wil gewoon bij je komen om je te bevrijden en dan gaan we weer.'

'Ik moest toch blijven praten?'

'Ja prima, je doet het goed. Sjonge jonge, het is bijna niet te doen, waarom ben je zo ver doorgekropen?'

'Ik dacht dat dit de uitweg zou zijn. Ik ging ervan uit dat het niet veel smaller kon worden en er wel weer ruimte zou komen als ik even door zou zetten. Ik krijg ook bijna geen lucht meer, mijn buik zit tussen een stalactiet en een stalagmiet in.'

'Hoe weet jij zo goed hoe die dingen heten, waar haal je die wijsheid vandaan?'

'Ik weet het gewoon. Het is leuk om over dingen te lezen en dit is blijven hangen, daar kan ik ook niets aan doen.' Sarah weet niet waarom de vraag haar ergert, ze voelt zich vaak zo anders dan anderen. Wanneer zij informatie leest onthoudt ze het makkelijk zonder er moeite voor te doen. Ze wordt daarvoor vaak voor betweter uitgemaakt, maar dat wil ze helemaal niet. Ze vindt het gewoonweg leuk en interessant om dingen uit te pluizen en haar kennis te delen met mensen. Met een zucht gaat ze verder in op de vraag van Ben. 'Je kunt het ook druipsteen noemen, ze zijn gevormd uit calciëet door het water

dat naar beneden druipt. Het water is afkomstig van grondwater dat door het plafond van de grot sijpelt. Als het lang genoeg doorgaat kunnen de stalactieten en stalagmieten elkaar uiteindelijk raken en dan wordt het een druipsteenzuil. Zo te voelen komen we die hier ook tegen aan gezien we nu al aardig klem zitten. Het kan de doorgang nog meer blokkeren.'

'Bijzonder dat je dat allemaal weet, ik vergeet dingen direct wanneer ik het heb moeten leren. Hoe dan ook, het heeft geholpen, ik ben bij je, maar ik zit zelf ook aardig klem.'

Sarah voelt hoe Ben haar los probeert te wurmen.

'Je shirt is achter een punt blijven haken daarom kon je niet verder.'

'Dat meen je niet! Dat voelde ik niet eens!'

'Haha, nee, omdat je tussen twee van die stalactieten in zit.'

'Ha, nou, ik zat dus minder klem dan ik dacht, ik wurm nu even door, voor hetzelfde geld zijn we er wel bijna. Omkeren heeft ook geen zin, we dwalen al veel te lang rond.'

Ben kruipt achter Sarah aan.

'Ik zie een lichtstraaltje binnenkomen! Ergens zit daar een uitgang!'

Het tweetal kruipt nog wat verder en komt uit in een grote open ruimte. Ze kijken naar boven waar het licht vandaan komt.

'Oh nee! Ik dacht dat we er waren. Het licht komt uit een breuk helemaal bovenin, daar kunnen we nooit bij komen.'

'Sarah, moet je zien! Kijk hoe prachtig het licht weerkaatst op die poel in het midden! En kijk, hier stroomt water, moet je eens zien hoe prachtig die muren zijn. Zie je al die verschillende laagjes?'

'Ja mooi, dat is kalksteen,' zegt Sarah zonder nadenken, ze is niet zo onder de indruk als haar goeie vriend, 'door de ondergrondse stromen lost de kalksteen langzaam op waardoor een druipsteengrot ontstaat,' vervolgt ze haar verhaal.

‘Vreemd dat er niet meer zorg voor gedragen is waardoor het wel veilig is voor bezoekers.’ De informatie rolt er gedachteloos uit, ze heeft het niet eens door dat ze overkomt als een wandelende encyclopedie. Door het zwakke schijnsel ziet ze het gezicht van Ben voor het eerst weer in daglicht, er is verbazing op te lezen.

‘Kijk je alleen naar de feiten of geniet je ook van wat je ziet?’

Alsof die woorden een gordijn voor haar ogen wegschuiven laat ze de schoonheid van dit deel van de grot tot zich doordringen. Onder de indruk fluistert ze: ‘Ik heb nooit geweten dat het hier zo mooi was vanbinnen.’

De schittering in het water in combinatie met de druipstenen maakt het een adembenemend schouwspel. Er is iets met het water dat hen aantrekt, maar ze weten niet wat. Beide tieners hebben de neiging er doorheen te willen waden, maar ze hebben geen idee waarom. Het heeft iets magisch, alsof het water leeft. Zonder een woord te zeggen lopen ze allebei op de bron af. Ze knielen neer, vouwen hun handen en scheppen water uit de bron. Ze nemen een flinke teug en doen hetzelfde nog een keer. Tot drie keer toe. Er gebeurt iets in hen, ze voelen zich werkelijk verfrist en krijgen nieuwe energie. Beide tieners willen het moment niet onderbreken.

‘Dit is nog beter dan energydrink,’ fluistert Ben. ‘Ik voel me als herboren.’

Sarah kijkt hem met grote ogen aan. ‘Ik ook, hoe kan dat?’

‘Geen idee, bijzonder water!’

Het tweetal zou de hele dag wel bij de bron willen blijven zitten maar gaan toch verder. Enigszins weemoedig staan ze op en nemen afscheid van het prachtige schouwspel. Al lopend vraagt Sarah: ‘Hoe komen we hieruit? Ik ga diezelfde weg niet meer terug.’

‘Nee, dat lijkt me ook niet zo’n strak plan.’

De tieners speuren de muren af met het beetje licht dat in de ruimte schijnt.

‘Hier is nog een doorgang, die is wat breder dan waar we net uit zijn gekropen.’

‘Mooi, dan gaan we die proberen, ga jij maar voorop, ik heb geen zin om weer met mijn shirt vast te komen zitten.’

Sarah en Ben kijken nog een keer om naar het prachtige plaatje en vatten moed om de duisternis weer in te gaan.

‘De muren zijn hier nat.’

‘Dat is condens door het water dat er door-en-overheen stroomt, daardoor heeft de grot een hoog luchtvochtigheidsgehalte.’

‘Nooit geweten dat jij zo’n wijsneus was.’

‘Nooit naar gevraagd.’

‘Nooit in zo’n bizarre situatie gezeten om daarachter te komen.’

‘Touché,’ lacht Sarah.

‘Stil eens,’ fluistert Ben ineens.

‘Wat is er?’ vraagt Sarah hardop. Ze snapt niet waarom ze zou moeten fluisteren in een grot waar ze maar met z’n tweeën zijn.

‘Ssst!’

Nu hoort Sarah ook iets. ‘Wat is dat?’

‘Dat weet ik niet, maar we zijn niet alleen.’

‘Als er mensen zijn weten zij waarschijnlijk de weg uit deze benauwde kooi!’ roept Sarah opgewonden.

‘Stil nou!’ Een vreemd geluid zorgt voor een rilling over de rug van Ben. ‘Ik weet niet of het wel oké is, laten we eerst maar stilletjes op onderzoek uitgaan, voordat we tevoorschijn komen.’

Bij de volgende bocht zien ze een lichtschijnsel. Ben drukt Sarah tegen de wand. Sarah is nieuwsgierig en kijkt over de schouder van Ben wat er te zien is. Wat ze ziet ontnemt haar

de adem. Er staan een paar monniken in bruine lange gewaden met grote capuchons over hun hoofden rondom een getekende cirkel. Ze hebben fakkels in hun handen. Het lijkt een ritueel en de twee tieners voelen aan hun hele lijf dat zij daar geen deel van horen te zijn. Ze moeten daar weg. Een monnik luidt een grote bel en alle aanwezigen draaien op hetzelfde moment om. Ze lopen in een lange rij een donkere gang in. De ruimte is weer in het duister gehuld. Sarah en Ben zien geen hand maar wel vlekjes voor ogen door het felle licht van de fakkels van zonet. Ben pakt de hand van Sarah en zet de achtervolging in.

‘Ben jij gek!’ sist Sarah.

‘Hoe wil jij anders hieruit komen? Dat is waarschijnlijk de enige weg!’

Daar heeft Ben wel een punt, maar Sarah is doodsbenaauwd. Toch laat ze zich meetrekken. Ze sluipen op veilige afstand achter het lichtschijnsel aan.

Wanneer de stoet stilstaat blijven ook Sarah en Ben staan, ze drukken zich tegen de muur. De monniken gaan opnieuw in een cirkel staan, maar nu zijn er meer. Zij vormen nog een cirkel om de binnenste cirkel heen, allen dragen fakkels en ze hebben een attribuut in hun handen dat ze omhoogheffen. Ze beginnen te zingen, vreemde klanken vullen de ruimte. Het dringt door merg en been, een laag vibrerend geluid dat meer klinkt als gebrabbel dan als gezang. Het tweetal kan er geen touw aan vastknopen. Ze krijgen het koud van de rillingen. Er komt een monnik vanuit een inham de ruimte inlopen. Hij gaat naar een verhoging waarop een altaar staat. Hij heft zijn hand op en iedereen is stil. De man heeft een bloedrood gewaad aan. Zijn stem echoot door de ruimte. ‘Broeders, we hebben ons hier verzameld om een nieuwe fase in te gaan. We wijden een nieuwe hogepriester in die ons zal gaan leiden. Ik kan u allen zeggen dat ik zeer vereerd ben en met trots kan verkondigen

dat deze nieuwe broeder een aanwinst is voor onze orde. Zijn naam is Michael. Van hogerhand is hij aan ons toevertrouwd. Hierbij leg ik mijn ambt neer, want heer Michael zal ons gaan leiden, ik kniel voor hem neer en erken hem als mijn meerdere. Dit is mijn laatste avond als jullie leider. Jullie zijn mij trouw geweest, diezelfde trouw verwacht ik ook van jullie aan heer Michael. Verwelkom hem nu met uw stem.’

Een akelig eenstemmig geluid vult de grot. Klanken die onnatuurlijk klinken zorgen ervoor dat Ben en Sarah er bang voor worden. Ze willen weg maar kunnen geen kant op. Er is hier iets niet pluis. De monnik in het rood gekleed stapt opzij en opent zijn armen naar de ingang waardoor de nieuwe leider binnenkomt. Deze man is in het zwart gehuld, met witte randen om zijn zwarte gewaad. Hij draagt net als alle anderen een capuchon die helemaal over zijn gezicht valt. Hij stapt vroom met handen in de mouwen gevouwen het opstapje op en gaat voor het altaar staan.

‘Broeders,’ zegt hij, ‘voor deze speciale gelegenheid wil ik een verbond met jullie sluiten dat bindend is voor het leven. Hij kijkt de hogepriester in het rood aan en geeft een knikje. De man heeft een attribuut in zijn handen en wil het de nieuwe hogepriester aanreiken. Op het moment dat hij het opstapje betreedt, struikelt hij waarbij de capuchon van zijn hoofd glijdt, waardoor zijn gezicht zichtbaar wordt. De man corrigeert zich snel en trekt de capuchon weer over zijn hoofd.

Sarah voelt dat ze gaat flauwvallen. Ze moet echt weg en trekt Ben mee.

‘Waar wil je heengaan? Ze blokkeren alle uitgangen,’ vraagt Ben bedrukt.

Maar Sarah ziet zwart voor haar ogen. Ze kan haar ademhaling nauwelijks onder controle krijgen. Gelukkig komt er een boost aan adrenaline vrij waardoor ze adequaat kan handelen. Ze sluipt gebukt achter de monniken langs. Het ritueel gaat verder. Elke monnik is uiterst geconcentreerd. Ze hebben niet in de gaten dat er tieners zijn die proberen te ontsnappen. Sarah kiest een van de gangen die haar het meest logisch lijkt om in te gaan. Er staat een monnik die de doorgang blokkeert, maar de man is zo gefocust op wat er zich voor hem afspeelt dat hij niet doorheeft dat er twee personen achter hem langs glippen. Pas wanneer ze voorbij zijn voelt hij een beweging en kijkt om.

‘Indringers!’ gilt hij uit. Alle capuchons draaien zich gelijktijdig om en rennen op hen af.

‘Rennen!’ roept Ben. Nu is hij sneller dan Sarah en grijpt haar hand als hij haar inhaalt. Het tweetal heeft een goede conditie en ze sprinten er met volle snelheid vandoor. De monniken rennen niet zo snel door de gewaden die ze dragen, het gewicht, de lengte en de omvang van de rokken houdt ze tegen. Gedreven door angst rennen de kinderen de donkere gang door. Ben kijkt achterom, het lichtschijnsel achtervolgt hen. Ze staan voor de keuze, twee gangen, de ene smal de andere breed. Ze kiezen voor het brede pad. Hun longen beginnen te branden, gaat er ooit nog een uitgang komen? De tunnel wordt nog donkerder, ze gaan niet naar het licht, dat is duidelijk. Ze komen bij het

eind en voelen een wand, doodlopend. Ze draaien zich abrupt om en rennen terug. Wanneer ze de brede gang uitkomen staan ze oog in oog met de meute monniken en hun fakkels. Sarah en Ben worden verblind door het licht. Ze voelen een hand op hun schouder.

‘Komen jullie maar even mee,’ zegt een stem onder de capuchon.

Wanneer ze meegenomen worden naar de hoofdruimte, zien ze de smalle gang in hun ooghoek. Ben kijkt Sarah veelbetekend aan. Sarah knikt. Met een ferme draai rukken ze zich los en sprinten naar de smalle doorgang.

‘Volg ze!’

Maar Sarah en Ben zijn hun te snel af. Ze moeten helaas wel weer door de obstakels van de grot, maar dat is nu hun redding. De monniken moeten afhaken, ze passen er niet door. In een smalle open ruimte nemen de tieners heel even pauze om op adem te komen.

‘We kunnen niet lang blijven zitten,’ zegt Ben, ‘ze zullen ons aan de andere kant opwachten.’

Sarah knikt en zegt niks. Ben kan haar gezicht niet zien maar voelt dat er iets is. ‘Wat is er?’

Sarah slikt en probeert haar stem onder controle te krijgen. ‘Die man in het rode gewaad, zag je zijn gezicht?’ Een trilling is hoorbaar.

‘Ja, een beetje, maar ik zou hem nu al niet meer voor de geest kunnen halen als ik hem zou moeten identificeren.’

‘Ik... ik wel,’ snikt Sarah.

Ben is stil en wacht.

‘Het is mijn opa!’

‘Wat? Meen je dat serieus? Weet je het zeker?’

‘Ja,’ roept ze uit. ‘Dat was mijn opa!’

‘We moeten hier als de bliksem uit. Zou hij jou gezien hebben?’

‘Ik denk het niet, al die andere mannen stonden ervoor.’

Ben loopt op de tast naar Sarah en legt een arm om haar heen. ‘Kom we gaan verder, we zorgen dat we eerst veilig zijn en bedenken dan wat we moeten doen.’

‘Ja,’ zegt Sarah zacht.

Niet veel later zien ze een zwak licht. ‘Kijk,’ roept Ben, ‘daar moeten we heen!’

Het pad wordt breder. De tieners zijn opgelucht wanneer ze een felle lichtstraal naar binnen zien schijnen. Ze sprinten het laatste stukje de grot uit.

Eenmaal buiten halen ze opgelucht adem. Het groen van het gras en de bomen is nog nooit zo mooi geweest. Er is niemand te zien. Maar is er ook werkelijk niemand die ze in de gaten houdt? Ben pakt Sarahs hand en trekt haar mee naar de richting van hun fietsen. ‘Wegwezen hier,’ zegt hij opgewonden.

Wanneer ze veilig en wel op de fiets in het licht van de dag en onder de open hemel fietsen vraagt Ben aan Sarah: ‘Hoe kwam je eigenlijk op het idee om me juist naar deze grot mee te nemen?’

‘Weet ik eigenlijk niet, ik kwam hier als kind regelmatig en ik had veel over grotten gelezen de laatste tijd. Ik wilde die grot nu zelf wel eens bekijken. Hij ligt er al zo lang onbeheerd bij. Ik heb het bordje met ‘verboden toegang’ en ‘gevaar’ genegeerd. Ik dacht dat het geen kwaad kon als we even naar binnen zouden kijken.’

‘Die bordjes heb ik helemaal niet gezien, die staan er toch niet voor niets lijkt me?’

‘Ze waren niet goed zichtbaar, helemaal overwoekerd door planten en groene aanslag.’

‘Oh vandaar..., maar toch!’

‘Eenmaal binnen in de grot vond ik het wel een leuk avontuur, jij toch ook?’

‘Zeker..., maar die monniken en je opa dat was vreemd. Wist je dat van hem?’

‘Nee, wat denk jij? Ik schrok me rot. Ik weet niet wat ik ermee aan moet. Moet ik het mijn ouders vertellen?’

‘Dat lijkt me wel, dit moet je niet voor je houden, dit moeten zij ook weten.’

‘Ga je wel met me mee? Mijn ouders komen vanavond pas thuis van hun werk.’

‘Tuurlijk ga ik mee, ik laat mijn ouders wel weten dat ik wat later thuis ben. Handig trouwens van je dat we de mobiel thuis moesten laten, die hadden we juist in die donkere grot goed kunnen gebruiken.’

‘Ja, wrijf het er maar in, ik vond het leuk om eens iets te doen dat we niet direct hoeven vastleggen en gewoon op avontuur gaan zonder vastgeplakt te zitten aan dat rottige ding.’

‘Hoho, ik wist niet dat je kwaad zou worden.’

‘Ik ben ook niet boos, maar soms voel ik me zo eenzaam. Iedereen zit achter dat schermje terwijl ik gewoon lol wil maken zonder dat ding. Het lijkt wel of niemand meer zonder kan. Ik weet dat ik hier een uitzondering in ben. Ik word er moe van dat we via de mobiel praten in plaats van face to face.’ Sarah valt even stil en vervolgt dan: ‘Bedankt dat je ermee instemde voor deze keer. Alleen was het inderdaad juist nu wel handig geweest.’

‘Geen probleem, ik had alleen wel foto’s van die gasten willen maken. Leuk voor insta.’

‘Ja, jij bent gek, en ons verraden met de flits zeker.’

‘Detail,’ lacht Ben.

‘Die bocht nog door en dan zijn we er.’

‘Hallo, denk je werkelijk dat ik niet weet waar je woo...?’

Wanneer ze de bocht doorgaan zien ze een man in de tuin aan het schoffelen. Sarah gaat op de rem. Ben volgt haar voorbeeld, maar het is te laat. De man kijkt op.

‘Hallo, Sarah.’

‘Ha... halo, opa.’

Ben kijkt Sarah met grote ogen aan en fluistert: ‘De opa?’

Sarah knikt bijna onzichtbaar, haar ogen spreken boekdelen.

‘Wat doet u hier? Papa en mama komen vanavond pas.’

‘Ik ben hier voor jou.’

Sarah slikt. ‘Oh, waarom?’

‘Waarom? Waarom zou ik niet hier zijn? Je ouders gaan een weekendje weg, weet je nog? Ik ben hier bij jou dit weekend.’

Sarah was het glad vergeten. Opa schoffelt ontspannen verder. Ben kijkt Sarah aan en haalt zijn schouders op. Ze lopen samen naar binnen. Als ze de deur dicht hebben gedaan, vraagt Ben: ‘Weet je zeker dat het je opa was? Hij lijkt zo vriendelijk en zo ontspannen. Ik heb niet het idee dat er iets vreemds is gebeurd met hem vanmiddag. Of dat hij ons zojuist gezien heeft.’

‘Ik weet het, ik twijfel ook, maar ik was er echt zeker van zonet.’

‘Het was donker, hij stond in fakkellicht, het kan zijn dat hij op je opa leek.’

‘Ja, ik weet het nu ook niet zeker meer. Hij laat aan niks merken dat hij mij heeft gezien in elk geval.’

‘Ik denk dat je je vergist hebt. De spanning en het bizarre schouwspel hebben je brein in verwarring gebracht.’

‘Ik denk dat je gelijk hebt.’

‘Heb je überhaupt ooit iets raars opgemerkt bij je grootvader?’

‘Nee, ik heb hem altijd als fijne opa ervaren. Toen oma stierf kwam hij veel bij ons over de vloer. Nu heeft hij zijn leven wel weer lekker op de rit en is hij actiever dan ooit tevoren.’

‘Waarmee?’

‘Gewoon wat oude mensen doen, elkaar bezoeken, kaarten, tuinieren bij mensen die het zelf niet meer kunnen, dat soort dingen.’

‘Niets verdachts dus.’

‘Nee.’

‘Lieve Saar, ik denk dat ik naar huis ga, dan heb jij een gezellige avond met jouw lieve opa.’

‘Oké, ik zie je op school wel weer.’

‘Yep, toets maandag, hè?’

‘Dat is waar ook, ik moet nog flink aan de bak. Tot maandag.’

‘Tot maandag.’